यद्यहिंसाग्रहेणेमं क्षितिपाल न रक्षसि ।
एतद्विपत्तौ तत्कोऽन्यो निमित्तं प्रतिभाति मे ॥८४॥
निर्णयो वर्णगुरुणा त्वयैवैष प्रदीयतां ।
ब्राह्मणस्य पशोर्वा स्यात् प्राणानां कियदन्तरं ॥८५॥
तपस्यानपि ये जघ्नुर्ब्राह्मणप्राणलब्धये ।
हा मातस्तेऽधुना भूमे प्रजापालास्तिरोहिताः ॥८६॥
इति ब्रुवति साक्षेपं शोकरुद्धाक्षरं द्विजे ।
आपन्नार्त्तिहरो राजा चिरमेवं व्यचिन्तयत् ॥८७॥
न बध्याः प्राणिन इति प्राग्योऽस्मि समकल्पयं ।
विप्रार्थमपि किं कुर्यां स प्रतिज्ञातविप्लवं ॥८८॥
निमित्तीकृत्य मामद्य विपद्येत द्विजो यदि ।
तत्राप्यत्यन्तपापीयानर्थः संकल्पविप्लवः ॥८९॥
नैति मे संशयभ्रान्तमेकपक्षावलम्बनं ।
संभेदावर्त्तपतितं प्रसूनमिव मानसं ॥९०॥
तत् स्वदेहोपहारेण दुर्गां तोषयता मया ।
प्रतिज्ञया समं न्याय्यं रक्षितुं जीवितं द्वयोः ॥९१॥
इति संचिन्त्य सुचिरं देहदानोद्यतो नृपः ।
श्वः प्रियं तव कर्तास्मीत्युक्त्वा विप्रं व्यसर्जयत् ॥९२॥
क्षपायां क्ष्मापतिमथ समुपाहर्तुमुद्यतं ।